

Jakubova epištola 2, 14 – 26 Co je platné, moji bratří, když někdo říká, že má víru, ale přitom nemá skutky? Může ho snad ta víra spasit? Kdyby některý bratr nebo sestra byli bez šatů a neměli jídlo ani na den, a někdo z vás by jim řekl: „Buďte s Bohem – ať vám není zima a nemáte hlad,“ ale nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné? Stejně tak i víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá. Někdo však řekne: „Jeden má víru a druhý má skutky.“ Tomu odpovím: Ukaž mi tu svou víru bez skutků a já ti ukážu svou víru na skutcích. Ty věříš, že je jeden Bůh. To je správné. I démoni tomu věří, ale hrozí se toho. Neuznáš, ty nechápavý človče, že víra bez skutků není k ničemu? Což nebyl náš otec Abraham ospravedlněn ze skutků, když položil na oltář svého syna Izáka? Nevidíš, že víra působila spolu s jeho skutky a že ve skutcích došla víra dokonalosti? Tak se naplnilo Písmo: „Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost“ a byl nazván „přítelem Božím“. Vidíte, že ze skutků je člověk ospravedlněn, a ne pouze z víry! Což nebyla i nevěstka Rachab podobně ospravedlněna ze skutků, když přijala posly a propustila je jinou cestou? – Jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků.

Milé sestry, milí bratři!

Jakou máte víru? Louis Pasteur řekl: *Poněvadž jsem hodně studoval, věřím jako bretonský sedlák. Kdybych byl studoval ještě více, věřil bych jako bretonská selka.* Rozumím tomu rozdílu. Takoví byli i moji rodiče. Základ své víry získali v rodině. Jako děti. Dítě nepotřebuje moc, aby věřilo tatínkovi a mamince. Stačí mu ta jistota, když se jich může držet za ruku. Nic víc studovat nepotřebovali. Dokonce ani nečetli Bibli. Nebyli k tomu vedeni. Stačilo jim Boží slovo, které slyšeli v kostele, a k tomu výklad v kázání. Pak už jejich víru formoval sám život. Pasteur správně mluví o bretonském sedlákovi a selce. Tatínek, maminka byli hanácký sedlák a selka. Závislí hlavně na počasí. Později i na lidech. Na zlých lidech. Co dělat, když syna vyhodí z práce, aby potrestali otce. Co dělat, když se děti nedostanou na žádnou školu, protože otec nechce vstoupit do JZD.

Kdysi nás psycholožka vyzvala, abychom sebe a své blízké nakreslili jako součást přírody. Sebe jsem uviděl jako vlka. Vlk je zlý jenom v pohádkách. Já jako vlk potřebuju smečku. Nejsem sólista. Nezáleží, jaké místo mám ve smečce, potřebuji však sebranou, jednotnou smečku.

Jak jsem viděl tatínka? Doma jsme měli dva tažné koně. Často jsem je vodíval mezi řádky brambor nebo cukrové řepy při kopčení nebo plečkování. Nechali se vést kilometry řádků. Tak jsem viděl i tatínka. Dobrého, hodného tažného koně, který jde a všechno snáší. Rozmary počasí i lidí. Odpovědí na to byly tatínkovy skutky jeho víry. Vždycky na začátku práce začal S pomocí Boží, vždycky se před jídlem pokřížoval, nikdy nevynechal nedělní bohoslužbu, vždycky jednal ve prospěch svých dětí. Přijímal život z Boží ruky.

Maminčin svět byl trochu jiný. Ten vnější byl podobný. Ona z rodu domkařů se vdala do selského. Ve zlé době nemohla žít panský, i čtvrtku másla musela dělit na svačiny na deset dílů. Říkala s úsměvem, že se vdala do dřiny. Od půl páté ráno do téměř půlnoci. Měla však navíc ještě vnitřní svět. Osmkrát prožívala tajemství zrodu a růstu života pod svým srdcem. Dítě, to už je přímo Boží dotek. Viděl jsem ji jako jablůnku obsypanou jablíčky. Sklánějící se dolů pod tíhou té radosti, štedrá ke všem. Dnešní lidské jablůnky se rozmýšlejí, kolik chtějí mít jablíček. Ona vše přijímala z Boží ruky. V tom byla víra hanácké selky podobná víře hanáckého sedláka. V něčem se však lišila. Tím Božím dotekem. Šla životem, jako by se držela Boha za ruku. Byla Bohu nějak blíž. Proto i skutky její víry byly bohatší. I ona věděla, co má udělat a dělala to. Její blízkost Bohu ji však vedla k zájmu o bližní, díky jejímu vnitřnímu světu se rozšiřoval i vnější svět. Tak nám rodiče svými skutky ukazovali svoji víru. Jak nás to učil Ježíš: **Amen, pravím vám, kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde.** Jistěže rodina je Boží království. Ale nestačí jenom rodina. Musí to být i ta smečka. A druhá a třetí, - které začnou spolupracovat na Božím poli. Vždyť ani ty nekonečné řádky cukrové řepy nestačila ojednotit, okopat a vykopat jedna smečka Pospíšilových dětí. Kde jsou ty smečky? Jednoty? Proč nejsou vidět?

A teď k těm studujícím, jako byl Pasteur. Počítejme mezi ně i sebe. I když naše studium se týká třeba jen veršů z Bible. Pasteur však myslí jakéhokoliv studium. Naši bratři když začali žít v Jednotě jako Bratři Kristova zákona, odmítali studium. Věděli, že studium může vést k pýše. Může z nás udělat kritiky druhých. (Pavel říká: **Kdo jsi ty, že soudíš cizího služebníka? O tom, zda obстоjí či ne, rozhoduje jeho vlastní pán. A on obстоjí, neboť Pán má moc jej podepřít**). Studium z nás může udělat všeználky. Studium si můžeme omlouvat své vlastní chyby. Studium, lidské vědění se pro nás může stát tak důležitým, že nám bratři a sestry přestávají rozumět. Byl jsem jednou svědkem zvláštní situace. Mladý hoch, autista, se před nás postavil a ...(musím předeslat, že rád vyráběl budky pro špačky a věšel je na stromy). Bez jakéhokoliv úvodu začal. *Až umřeme, neumřeme celí, ale ... roztáhl paže a vzepjal se jako pták k letujako šššpaček vyletíme z hnízda*. Řekl to některý filozof, teolog líp? Když se ten hoch dozvěděl o Bohu, zastavil se před každou návštěvou, která přišla do zařízení. Řekl: *Já znám Pánbucha. Znáš Pánbucha*. Bohužel mu návštěvy neporozuměly.

Nejhorší na studiu může být to, že v něm nevidíme vztah Boha ke svému stvoření. Můžeme se zaobírat jen tím, co můžeme změřit, nebo svou velikostí, nebo lidmi, na kterých se stáváme závislími. Takové studium nevede k víře bretonské selky. Naši bratři přijali studium teprve tehdy, když je povýšili na stále bližší poznávání Boha a jeho cesty. Když je poznali - řečeno Pesteurovými slovy, jako cestu k víře bretonské selky. Díky takovému přístupu máme první českou Bibli přeloženou z původních jazyků - Bibli kralickou. Máme plno krásných osobností, až nakonec nádherný květ a plod Jednoty bratrské, J.A.Komenského.

Až nás jednou Ježíš sežene do dvou houfů, nebude se nás ptát, co máme v hlavě, co jsme nastudovali. Ani nebude hledět na to, že jsme dokázali jeho učení hlásat, činit zázraky, prorokovat, vymítat zlé duchy. Bude se nás ptát, jestli nám ta učinnost naplnila srdce a viděli jsme svět jeho očima. Hladové, bezmocné, utlačené. *Správně vidíme jen srdcem*, řekl pilot malému Princovi..

Tak porozumíme dnešnímu textu, že víra je vírou teprve skutky. Jak řekl apoštol Pavel: **Rozhodující je víra, která se uplatňuje láskou**. Podle své lásky, podle svých skutků můžeme měřit svou víru. Jaké jsou naše skutky? Plníme jen jakési povinnosti? Anebo si dokonce vybíráme, co se nám hodí? Anebo je každý člověk bratrem, sestrou Ježíšovou? A tím i naším. Třeba špinavým, roztrhaným, bloudícím, zlým, ale stále bratrem, sestrou. Amen